

נזיר נה

עניין: טומאת ארץ העמים

כתובות קי:

פריטי אמר רב פפא פריטי דכספא לא עבדי אינשי ת"ר^א ל'עולם ידור אדם בא"י אפי' בעיר שרובה עובדי כוכבים ואל ידור בחו"ל ואפילו בעיר שרובה ישראל^ב שכל הדר בארץ ישראל דומה כמו שיש לו אלוה וכל הדר בחוצה לארץ דומה כמו שאין לו אלוה שנא' ל'לתת לכם את ארץ כנען להיות לכם לאלהים וכל^ג שאינו דר בארץ אין לו אלוה אלא לומר לך כל הדר בחו"ל כאילו עובד עבודת כוכבים וכן בדוד הוא אומר^ד כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד אלהים אחרים וכי מי אמר לו לדוד לך עבוד אלהים אחרים אלא לומר לך כל הדר בחו"ל כאילו עובד עבודת כוכבים^ה ר' זירא הוה קמשתמיט מיניה דרב יהודה

ליקוטי תורה להרב בעל התניא פרשת מסעי

לבאר ענין המסעות במדבר. הנה ארז"ל עתידה ארץ ישראל שתתפשט על העולם כולו. המכוון מזה שיהיה כל העולם כולו אז במדרגת ארץ ישראל דעכשיו. ואז יהיה א"י במדרגת ירושלים דעכשיו. וזהו שאמרו שירושלים תתפשט על כל ארץ ישראל כולו. ונמצא

העולמות. והענין כי מבואר בכהאריז"ל במעלת א"י דעכשיו על ח"ל (דגורו טומאה על אוירה וגושה בפ"ק דשבת ט"ז א') והוא מפני ששם יורד השפע ממלכות דאצילות ע"י התלבשות רבות היינו מל' דאצילות מתלבשת

כ"י ע"ש) ולכן גזרו שם טומאה. כי בעשיה הוא תכלית הסתר האלקות שהקליפות שרש היצה"ר מעלימים ומסתירים ולכן שם אל אד' המחיה עשיה הוא בגימטריא צו ואין צו אלא עבודת כוכבים ואיך הוא זה אלא דר"ל שמתלבש בלבוש הטבע עד שיכול לומר כחי ועוצם ידי עשה לי

את החיל הזה. וזהו בחי' עבודת כוכבים יש ודבר נפרד, וכיון שהשפעה נמשך ע"י בחי' לבוש זה ע"כ גזרו טומאה על אוירה. אבל בא"י שהשפע יורד רק דרך מעבר העשיה ע"כ לא גזרו שום טומאה על אוירה וגושה כי ביצירה האור והחיות בלי הסתר כ"כ, ולע"ל שיזדכך העולם ולא יהיה העולם מסתיר כלל לכן נאמר ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ ואז יזדכך אפי' ארץ עובדי כוכבים ומזלות ועמ"ש (צפניה ג' ט') כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד ואז יקבלו האור והחיות מיצירה דרך מעבר העשיה לבד ולא דרך התלבשות. וזהו עתידה א"י שתתפשט בכל העולם כולו (וא"י תקבל ממקום עליון יותר. ועיין מזה בספר הגלגולים פט"ז

דורש לציון פרשת לך לך בשם הראי"ה קוק

בשתי קדושות נתקדשה א"י, בקדושה העצמית מראש מקדם, בהיותה אדמת-הסגולה, נחלת-ד'. ובקדושת-המצוות ע"י שנכבשה בידי עמ-הסגולה עמ-ד'.

קדושת-המצוות זו קדושת אתגליא, המתבטאת בגופה-בגושה של הארץ, ואילו הקדושה העצמית זו קדושת-אתכסיא, קדושה פנימית, והיא מקיפה גם את אוירה של הארץ.

קדושת גושה של הארץ, הקדושה הגלויה, קדושת המצוות, תלויה בכיבושה-בקניינה של הארץ, והיא גם נפקעת ע"י קנין של כיבוש (כמו שכתב הרמב"ם בסוף פ"ו מהל בית הבחירה הלי' י), ואילו קדושת אוירה של הארץ, הקדושה העצמית, קדושת-האתכסיא, זו אינה תלויה בכיבוש ובקנין, ואף אינה נפקעת על ידי כיבוש של זרים, היא שרירה וקיימת בכל הזמנים וכחה יפה לענין סמיכת חכמים (ע"י רמב"ם פרק ד' מהלכות סנהדרין הלי' ו' וברדב"ז שם וע"י מה שכתב הגאון ר' יהושע מקוטנא ז"ל בספרו ישועות מלכו, י"ד סי' ס"ז).

